

третє, без угоди діє закон. Іншими словами, примусовий порядок виконання обов'язків можливий, коли угоди немає.

Вищевикладене дозволяє прийти до висновку, що сторонами аліментного договору є платник та одержувач аліментів. На стороні платника та одержувача аліментів можуть виступати виключно фізичні особи, які перебувають у сімейних та (або) родинних зв'язках, незалежно від того, чи заснований їх обов'язок надавати утримання (право отримувати аліменти) на законі. Якщо аліментний договір спрямований на визначення порядку виконання заснованого на законі обов'язку надавати утримання, сторонами такого правочину є: особа, яка відповідно до закону має право на утримання (одержувач аліментів) та особа, на яку відповідно до закону покладений обов'язок сплачувати аліменти (платник аліментів).

Список використаних джерел:

1. Андрущенко Т.С. Процесуальний порядок внесення змін до аліментного договору. *Право і суспільство*. 2016. № 4. С. 22–27;
2. Антокольская М.В. Семейное право: учебник. М.: Юристъ, 1996. С. 253–254;
3. Антошкіна В.К. Договір нерегулювання відносин подружжя: автореф. дис... на здобуття наук. ступ. канд. юрид. наук: спец. 12.00.03 «Громадянське право; підприємницьке право; сімейне право; міжнародне частне право». Харків, 2016. 20 с.;
4. Антошкіна В.К. Договірне регулювання відносин подружжя. Донецьк, 2018. 280 с.

ЗБУТЕВИЧ Данііл,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

НАГОРНА Олена,

старший викладач кафедри цивільного
права та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В СИСТЕМІ МВС ТА ІНШИХ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Прийняття Закону України (далі - ЗУ) «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» від 2015 року, ряду інших законів та підзаконних актів, до яких входять також відомчі – це все наслідки початку

системного формування національного механізму гендерної політики України, яка спрямована на ратифікацію міжнародних договорів, які закріплюють основні принципи гендерної рівності та недопущення дискримінації.

Механізм національного контролю за дотриманням гендерних стандартів складається з двох аспектів: нормативно-правового та інституційного. Нормативно-правовий полягає у існуванні достатньої нормативно-правової бази, відповідності національного законодавства сучасному розвитку міжнародних стандартів дотримання прав та свобод людини. Інституційний стосується регламентації діяльності державних, органів публічної влади, громадських установ, організації щодо контролю та недопущення порушень цих принципів. Система даного механізму багатоаспектна: вона включає такі поняття як форми і методи правового регулювання, методика та інструментарій забезпечення принципів гендерної рівності в суспільстві [1].

ЗУ «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» 2005 р. регламентує наступні функції держави щодо здійснення гендерної політики: 1) визнати принцип гендерної рівності на державному рівні; 2) не допускати статевої дискримінації; 3) заохочувати заходи, спрямовані на вивчення, розгляд та дискусії щодо необхідності дотримання гендерної рівності; 4) запобігати і протидіяти проявам насильства, зокрема, за ознаками гендеру; 5) забезпечувати рівну участь чоловіків і жінок під час вирішення суспільно важливих питань; 6) гарантувати рівні можливості жінок і чоловіків під час виконання професійних і сімейних обов'язків; 7) захищати суспільство від пропаганди та розповсюдження інформації, яка спрямована на дискримінацію за гендерною ознакою [2].

Вищезазначений закон визначає механізм національного контролю за дотриманням гендерних стандартів. Насамперед ст.7 ЗУ «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» містить перелік відповідних органів, організацій та установ, які виконують функцію забезпечення гендерної рівності в Україні, а саме: Кабінет Міністрів України, Верховна Рада України, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Міністерство соціальної політики України, органи місцевого самоврядування й органи виконавчої гілки влади, відповідні уповноважені особи у сфері дотримання рівності прав чоловіків та жінок, громадські об'єднання [2].

Функціональною складовою діяльності даних суб'єктів є забезпечення рівності прав та можливостей жінок і чоловіків, попередження та виявлення проявів насильства за ознакою гендеру, створення умов для рівного розподілення між чоловіками і жінками професійних та сімейних обов'язків, забезпечення доступних соціально-побутових послуг (догляд за неповнолітніми / малолітніми дітьми, організація дитячого дозвілля); проведення просвітницької діяльності у сфері гендерної політики, надання пропозицій із питань вдосконалення та внесення дієвих змін до

законодавства України щодо реалізації принципу недопущення дискримінації за ознаками статі тощо [3].

Гендерна рівність протягом тривалого часу не визнавалася частиною, яка відноситься до реформи сектору безпеки. Через це вона і не інтегрувалася на стратегічному рівні. Жінки завжди були активною рушійною частиною населення, тому сектор безпеки повинен мати джерело духовної і фізичної сили у формі жіноцтва. Нині жінки проявляють свій інтерес до тих сфер, де рівень їх підтримки та актуальності найбільший. Модернізація гендерної складової сектору безпеки є позитивним чинником збільшення рівня обороноздатності України та шляхом вирішення проблеми ненадання достатніх можливостей жінкам під час реалізації їх інтересів. Миротворчі процеси в державі все більше починають залежати від жіноцтва, з кожним роком їх роль у нормалізації суспільних відносин лише збільшується. Коли професійні якості жінок є достатніми для зайняття певних керівних посад, то має надаватися можливість для обіймання ними цих посад [4].

Сучасні обставини обумовлюють очевидний розвиток підходу України до впровадження та функціонування державної гендерної політики. Інституційна складова механізму реалізації принципу гендерної рівності визначається Законом України "Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків" від 2005 р. Функціонування принципу недопущення гендерної дискримінації у секторі безпеки України є специфічним. Насамперед система МВС України займається активним впровадженням ефективного забезпечення рівності прав жінок і чоловіків щодо включення і тих, і тих до керівництва, перемінного складу підрозділів, виконавців спеціальних операцій і місій, працівників закладів вищої освіти в системі МВС України [5].

Отже, провідні функції відповідних органів державної виконавчої влади в секторі безпеки визначаються так: здійснювати контроль реалізації гендерної політики у своїх підрозділах, дотримуватися положень законодавства України стосовно регламентації та запобігання порушенням дискримінації за ознакою статі, сприяти поступовому розвитку громадянського суспільства та держави в цілому. Ефективне виконання зазначених функцій призведе до беззаперечного виконання відповідних принципів і міжнародного зростання України на світовій арені.

Список використаних джерел:

1. Маєрчик М., Плахотнік О., Ярманова Г.: Гендер для медій : підручник. 3-тє вид., виправ. та доповн. Київ : Критика, 2017. Ч. 2 : Гендерна рівність і розвиток: погляд у контексті європейської стратегії України. URL: http://www.nbuv.gov.ua/old_jrn/soc_gum/usoc/2006_5/7-12.pdf (дата звернення: 27.10.2021).
2. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків: Закон України від 08.09.2005. № 2866-IV. Відомості Верховної Ради. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15> (дата звернення: 27.10.2021).
3. Про затвердження Національної стратегії у сфері прав людини : Указ Президента

- України від 25 серп. 2015 р. № 501/2015. Офіційний вісник Президента України. 2015. № 20. С. 80 (дата звернення: 27.10.2021).
4. Романова Н. В.: Оцінка результатів впровадження механізмів забезпечення гендерної рівності у секторі безпеки і оборони в національне законодавство України. Верховенство права. 2019. № 1.
 5. Тешанович Я.: Жінки і війна. Незалежний культурологічний часопис «І». 2003. № 27. С. 72–81 (дата звернення: 27.10.2021).

ЗБУТЕВИЧ Данііл,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

ТОКАР Андрій,

викладач кафедри тактико-спеціальної
підготовки Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

**ПРОКУРАТУРА ТА ГРОМАДСЬКІ АКТИВІСТИ:
ЧИ МОЖЛИВЕ НАЛАГОДЖЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ**

У наш час, дивлячись на роботу прокуратури (та і усієї судової системи України в цілому), можна зробити висновок, що громадськість впливає на авторитет, престиж та рівень довіри населення до цього органу. Громадські активісти хочуть своїми діями максимально показувати роботу прокуратури, оцінюючи та критикуючи певні процесуальні рішення. З одного боку, це може позитивно впливати: населення буде бачити, що робота прокуратури не схована від людей, а її можна побачити, оцінити, зробити висновки щодо правомірності дій прокурорів. З іншого ж боку, іноді громадські активісти можуть заходити дуже далеко, своїми діями порушуючи певні принципи та правила діяльності органу прокуратури. Отож, як має відбуватися взаємодія прокуратури і громадських активістів, чи можливо досягти гармонії у цій сфері і чи воно того варте?

Треба зазначити, що прокуратура України – це єдина система, яка в порядку, передбаченому Законом України «Про прокуратуру», здійснює встановлені Конституцією України функції з метою захисту прав та свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави. Основоположними функціями прокуратури України є підтримання державного обвинувачення в судді; нагляд за додержанням законів органами, що провадять оперативно-